

Miquel Armengol Pons

Tribuna

Treballar en bloc amb visió de progrés

M'agrada ser pràctic i deixar les coses el màxim de clares i fer-les entenedores d'entrada, no tan sols per simplificar, sinó també per intentar centrar els punts de vista i evitar males interpretacions. Per tant, vull dir que si bé en el seu dia em vaig dedicar a fer política i hi vaig participar més o menys directament, des de fa bastant temps n'estic totalment aïllat.

Tot i que crec que puc dir que tinc molts bons amics que lliuren tendències polítiques diferents, avui en dia se'm faria difícil identificar-me amb qualsevol dels *aquelarres* polítics que ens envolten.

Després de les darreres eleccions comunals, des de fora i com he dit sense cap influència política i vist a través d'un vidre transparent i incolor, em resulta bastant patètic veure la generalitzada caça de bruixes a la qual han portat els resultats de les recents eleccions comunals.

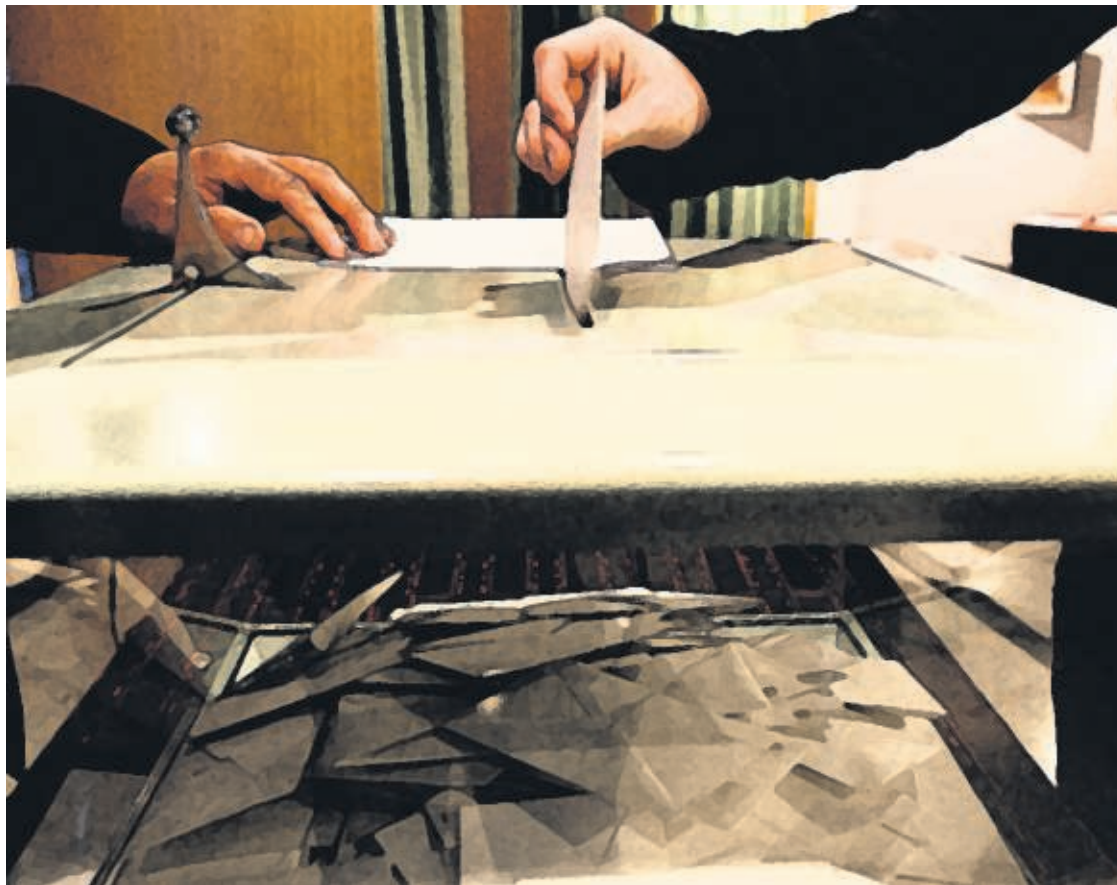
A Andorra la Vella cacen bruixes, a Escaldes-Engordany, bruixots, a Ordino s'amaguen darrere l'escombra i a la resta de comuns n'hi ha que ja es donen cops de colze per sortir més ben posats a la foto, evidentment confio que per sort potser no tots.

Vist des de dins potser és més difícil tenir una visió pragmàtica i no tendenciosa. Per tant, com quasi sempre es diu, ningú ha perdut les eleccions, simplement "ja ho dèiem, fa temps que calia fer replantejaments". Dit d'una altra manera, "excusa de mal pagador", o "com nassos", o altres han jugat a "tirar la pedra i amagar la mà".

Vist des de fora i sense influències, més aviat diria que en alguna parròquia l'elector ha continuat sent savi i ha fet justícia.

En alguna altra, els seus mateixos han fet justícia i han passat factura als seus, en altres realment han votat un canvi i a la resta sembla que de moment el poble ha fet o no ha fet el que potser calia.

Dit d'una altra manera, l'esport que avui més es porta entre els polítics d'Andorra és el de les carreres de galls i pollastres, i ben entès l'objectiu general dels polítics d'avui, al meu

entendre, em queda clar que no és l'objectiu nacional general de tots.

Preferentment es practica la caça a la persona d'un altre color polític, però quan la gana estreny, i així ho hem pogut veure durant els darrers mesos, s'arriba al punt que com amb tants galls i pollastres no n'hi ha per a tots ja hem passat dels cops de colze a la caça del company. Patètic, oi?

Feta aquesta introducció, que espero que no hagi resultat massa pesada, on volia arribar és que a mi el que més em preocupa no és que em pintin els carrers del meu poble a quadres de colors o m'hi posin ferros per penjar la roba, ni tampoc que ens puguem passejar pel bosc amb trineu mecànic.

Algunes d'aquestes coses no agraden i ens poden semblar malament, però al cap i a la fi estem dins de casa nostra i si cal nosaltres sols ja ens sabrem rentar la roba o plegar la *barraca* si cal.

A mi el que em preocupa és que potser no som suficientment conscients que el rellotge ja fa temps que ha començat el compte enrere i si no ens espavilem

els de fora ens faran el vestit a mida.

Evidentment quan dic els de fora no em refereixo als no votants, sinó que em refereixo als països del nostre entorn, dit d'una altra manera, als del continent europeu que ens envolta i del qual formem i formarem sempre part.

Recordaré que el 2 de febrer del 1993 el nostre parlament, el Consell General, va votar per unanimitat la nova Constitució d'Andorra, que posteriorment el 14 de març del mateix any va ser ratificada de manera aclaparadora pel poble andorrà. Una Constitució que es va poder tirar endavant després de varies desenes d'anys de reformes, reformetes i *lluïtes* d'interessos privats i institucionals.

El que crec que va quedar ben palès és que amb la voluntat del poble i la voluntat no polititzada dels polítics es va aconseguir que els polítics treballessin en bloc, dit d'una altra manera, amb consens, amb visió de progrés, amb esperit nacionalista i defensant els interessos generals d'Andorra.

Dit d'una altra manera, en pocs mesos es va votar i aprovar

la Constitució política que avui en dia ens ha convertit en un modern Estat de dret reconegut mundialment.

El que no s'ha dit ni tampoc cal dir és que el que solament va fer falta és que des de dins, el poble andorrà mateix es fes el vestit a mida.

Perquè malgrat no va ser fàcil, el que manava i sempre ha de manar per davant de tot va ser el poble i els interessos nacionals i generals, per davant dels particulars.

On vull arribar: crec que tots som conscients que Andorra està immersa en una crisi econòmica que de moment, i per sort, és nostra, i dic per sort perquè si solament és nostra la culpa de ben segur que ens en sabrem i ens en podrem sortir, ho hem fet més d'una vegada. Una crisi econòmica fruit de la manca de previsió, manca de visió de futur, manca d'ideals de progrés i especialment manca de treball d'equip, i manca d'interès global de país, per citar les més bàsiques i de caire polític.

No entraré a parlar del bloqueig que ha pogut representar la defensa dels possibles interessos personals polítics o econò-

mics d'alguns, però sí que crec que podem o més bé no cal parlar del desgavell polític que avui té el país.

Crec que quasi ningú se'n salva; si no per poc que seguïu la política mireu els resultats de les últimes eleccions i els articles de *caça de bruixes* que últimament estan sortint a la premsa.

Sortosament, aquests dies sentim a parlar d'una futura política de consens, de treball d'equip; home, ja seria hora però una mica difícil de creure vista l'experiència, més aviat sembla un automaquillatge d'alguns per fer temps mentre busquen una altra camisa per posar-se.

Si no mireu què està passant actualment: on mana el partit polític blanc es bloqueja la minoria del negre i on mana el negre es bloqueja la minoria dels blancs. Dit d'una altra manera, els polítics d'avui en dia no fan gaire honor a *virtus unita fortior* que els nostres avantpassats ens varen deixar escrit al nostre escut.

Al meu modest entendre, si tardem massa a fer el que podríem dir la Constitució econòmica d'Andorra, és a dir, adonar-nos en quin continent vivim, i veure quines són les regles del joc, i avançar-nos als esdeveniments, els de fora, els pobles veïns, ens fan el vestit a mida.

I això com s'evita? Molt fàcil, com es va fer el 1992 i el 1993, fent que els polítics treballin en bloc, en consens, amb visió de progrés, amb esperit nacionalista i defensant els interessos generals d'Andorra, defensant els colors de tots i per a tots. I creieu-me, no és una utopia el que dic, va funcionar el 1993 i si volem tornarà a funcionar; si hi ha voluntat és fàcil.

I si cal també, espero que no, tornem a agafar els polítics per l'orella i tal com es va fer el 1992 els reenviem a casa.

Si els nostres polítics tarden massa, tingueu de ben segur que el vestit que els de fora ens faran ens anirà petit i amb les mànigues curtes. I no us preocupeu pel seu color, el vestit serà de color tabac ref. 1997 i la camisa de color blanc sucre ref. 2006, fa dies que algun de nosaltres el va encomanar, ara ja ens estan prenent les mides.